TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

— Toveri ei ilmesty huomenna siitä syystä, että aselevon allekirjottamisen vuosipäivä, on julistettu lailliseksi juhlapäiväksi Oregonin valtiossa.

"Ollako vaiko eikö olla"

Työmiehen toimitus on julkaissut viisiosaisen artikkelisarjan ylläolevalla otsikolla, jossa viime artikkelissa käsitellään erityisesti niitä kysymyksiä, jotka koskevat suomalaisen järjestön toimintaa ja suhdetta sosialistipuolueeseen ja Kolmanteen Internationaleen seuraavalla valaisevalla tavalla:

Ensimäisessä artikkelissamme lausuimme, että "Raivaajan" esittämä kysymys "Ollako vai eikö olla" ja sen siihen antama vastaus, että kaikista huolimatta, joko enemmistönä tai vähemmistönä, suomalaisen järjestön osa tulee kuulumaan sosialistipuolueeseen, ei ole paikallaan. Lausuimme, että nyt ei ole kysymyksessä *muoto*, vaan *sisältö*.

Edellisissä artikkeleissamme olemme lyhyesti selittäneet miten eri maissa — kuten meilläkin — kysymyksessä on kaksi eri maailmankatsomusta, aatemaailmaa, joita m. m. kutsutaan oikeistolaisuudeksi ja vasemmistolaisuudeksi. Kysymyksessä ei ole siis muotoasia, jonkun järjestön ilmenemismuoto, vaan se mitä se sisältää.

Kun useat S. S. Järjestön osastot ovat esittäneet S. S. Järjestön itsenäisyyttä, niin on se tapahtunut juuri silmälläpitäen asiaa. Asiasta kun on kysymys, on mitä epäonnistuneinta ja paikkansapitämätöntä väittää itsenäisen S. S. Järjestön kannattajien suosivan "kansallista" puuhaa. Asiaa tarkemmin harkittua havaitsee tämän itsenäisyyden vastustajien itseasiassa edustavan kansallishenkeä.

Amerikan nykyinen sosialistipuolue on ennenkaikkea "amerikalainen", kansallinen. Sen suhde Internationale-kysymykseen osottaa sen selvästsi. Sillä on selvä kanta Kolmatta Internationalea vastaan. Virallisesti se ei ole tehnyt muuta kuin pannut "asian pöydälle". Mutta se jo osottaa puolueen toimettomuuden, välttteleväisyyden Internationale-kysymyksessä. Puolueen huomattavimmat edustajat, vieläpä puolueen kansallisvirastson virallinen tiedonantolehtikin, ovat avoimesti asettuneet Kolmatta Internationalea vastaan. Ja kun tiedämme puolueen virallisen johdon omaksuvan n. s. oikeistolaisen maailmankatsomuksen, niin johdonmukaisena seurauksenahan on heidän vastarintansa tässä kysymyksessä.

Jos puolue todella olisi ollut rehellinen, marxilainen, kansainvälinen luokkataistelupuolue, niin sen virallinen toimeenpaneva komitea olisi käsitellyt Internationale-kysymystä kiireellisesti, jättämättä sitä "pöydälle". Se olisi voinut selittää, kuten Saksan riippumattomien vasemmistolaiset, että kaikki Kolmannen Internationalen päätökset ovat puhtaasti marxilaisia ja meillä ei siis asiallisesti ole mitään vastaansanomista. Mutta ottaen huomioon tämän maan olot ja käsittäen muodollisen puolen olevan vähemmän tärkeän kuin asiallisen puolen, meidän täytyy sanoa, että me emme voi täyttää tällä hetkellä m. m. liittymisehtojen sitä pykälää, jossa vaaditaan puolueen nimen muuttamista kommunistipuolueeksi jne., koska kommunistipuolue on julistettu laittomaksi. Ja jos puolue todella olisi ollut kansainvälinen marxilainen puolue, se olisi heti huomauttanut tämän tilanteen johdosta, että puolue julkisena järjestönä pyrkii täyttämään Kolmannen Internationalen sään töjen 10 pykälää, mikä kuuluu seuraavasti:

10 *pyk. Kommunistisen Internationalen toimeenpanevalla komitealla on oikeus ottaa keskuuteensa neuvottelevalla ääni-oikeudella edustajia sellaisista järjestöistä ja puolueista, jotka tosin eivät kuulu Kommunistiseen Internationaleen, mutta ovat sille myötätuntoisia ja sitä lähellä."*

Amerikan kansallinen sosialistipuolue ei tätä tehnyt, eikä luonnollisesti tee niin kauan kuin sitä johtaa n. s. hillquittilainen aines. Puolue jäi "istumaan aidalle" ja tipahtaa siitä aidan sille puolelle, jossa ovat Toisen Internationalen reformistis-opportunistiset perut "rakentamassa" mädäntyneistä jätteistä jotain "neljättä Internationalea".

Amerikalaisissa kysymyksissä puolue on selvästi osottanut reformistis-opportunistisen luonteensa. Eikä se siitä voikaan vapautua niin kauan kuin puolueen henkisinä "johtajina" on miehiä sellaisia kuin Hillquit, Berger ja Kumpp.

Sen jälkeen kun puolueesta karkotettiin vasemmistoainekset on puolueen huomio kiintynyt sääntöjen, y. m. muuttamiseksi sellaisiksi, jotka riistävät "ulkomaalaisilta" tärkeitä oikeuksia. Puolueenhan pitäisi olla *työläisten* puolueen, huolimatta siitä, ovatko jäsenet virallisesti sitä tai tätä kansallisuutta. Työläisinähän heitä Amerikan kapitalismi riistää ja yhdenarvoisina työläisinä pitäisi heidän siis myös saada järjestyä poliittisella alalla. Entäs sitte se puolueen entinen uljas sotavastainen kanta? Nyt säännöistä on poistettu pykälä, joka kieltää puolueen valittujen valtiopäivämiesten äänestämästä sotarahojen puolesta! Entäs puoluekuri? Ennen oli säännöissä pykälä, jonka mukaan jokainen valittu valtiopäivämies on vastuunalainen puolueelle toiminnastaan, ollen puolueella oikeus ja velvollisuus erottaa hänet, jos hän toimii puolueen periaatteita vahingoittavasti. Nyt tämäkin pykälä on poistettu. Onko tämä kansainvälistä marxilaisuutta? Ei, vaan se juuri monien muiden puolueen edesottamisten kanssa osottaa puolueen ensisijassa olevan kansallisen.

Mikä on ollut S. S. Järjestön tehtävänä sosialistipuolueen yhteydessä? Pääasiassa tehdä valistustyötä *suomalaisen* työväestön keskuudessa. Kun nyt useat osastot esittävät S. S. Järjestöä itsenäiseksi, niin mikä tulee silloin olemaan järjestömme tehtävä? Sama tehtävä: tehdä valistustyötä suomalaisten työläisten keskuudessa. Tehtävä ei siis muutu, eikä muutu miksikään "kansalliseksi". Itsenäinen S. S. Järjestö voi tehdä valistustyötä suomalaisten työläisten keskuudessa *kansainvälisen sosialismin* merkeissä. Se on sen velvollisuus.

Niin kauan kuin S. S. Järjestö Amerikan sosialistipuolueen *yhteydessä* tekee valistustyötä suomalaisten työläisten keskuudessa; joutuu se tukemaan monella eri tavalla reformistis-opportunistista kansallista liikettä, eikä kansainvälistä sosialismia, jota edustaa Kolmas Internationale.

Päättäen niistä mielipiteistä, joita eri osastot ovat tehneet sosialistipuolueesta eroamisen puolesta, käsitetään tämä kysymys juuri siltä kannalta, että nyt on kysymyksessä joko kannattaa sitä tai tätä maailmankatsomusta. Jokaisen rehellisen vasemmistolaisen on asia ratkaistava juuri tältä *asiallisella kannalta katsoen*, eikä annettava muotoseikkojen olla ratkaisevana tekijänä. Jos me olosuhteiden takia järjestöämme emme voi suoranaisesti liittää Kolmanteen Internationaleen ja siis sen elimillisenä osana toimia sen päätösten mukaisesti, niin meille kuitenkin on välttämätöntä, että *me emme kannata* millään tavalla sellaisia aineksia, joiden katsantokanta on suoranaisesti marxilaisuutta vastaan ja jotka sen johdosta mustaavat ja lokaanpoikevat eurapalaisia tovereitamme, jotka toimivat Kolmannen Internationalen edustaman marxilaisuuden pohjalla. Meille näissä oloissa järjestöllisesti riittää se, että jatkamme edelleenkin sitä työtä, mikä on järjestömme tarkotuskin: teemme valistustyötä suomalaisen työväestön keskuudessa kansainvälisen sosialismin mukaisesti, tietäen asiallisesti edustavamme marxilaista maailmankatsomusta — vaikkakin muodollisesti emme järjestönä voisikaan olla näissä oloissa niissä riveissä, jotka elimillisesti muodostavat Kolmannen Internationalen. Tämän muodollisen puolen voimme hyvällä syyllä jättää tulevaisuuden ratkaistavaksi. Pääasiana on vain se, että asiallisesti olemme oikealla tiellä ja sen voimme toteuttaa vain siten, että kannatamme niitä osastsoja, jotka esittävät S. S. Järjestöä itsenäiseksi propagandajärjestöksi suomalaisten työläisten kokoamiseksi ja kehittämiseksi.

KOLME VUOTTA!

Kolme vuotta he ovat kestäneet! Venäjän köyhälistön tasavalta! Vuodessa oli 365 pitkää päivää. Ja päivässä 24 pitkää tuntia. Tunnissa 60 minuuttia. Ja joka minuutti oli tuskaa, uhrautuvaisuutta ja julmaa taistelua unelmasta! Joka minuutti oli nälkää, katkeamatonta jännitystä, jota suuren toivon puolesta kestettiin tunnista tuntiin! Saksalainen tunki maahan, vallotti heidät; he allekirjottivat Brest-Litovskin katkeran rauhan. Vaan missä ovat nyt vallottajien laumat? Missä preussiläiset? Ja Koltshak? Ja Judenitsh? Ja Denikin? Sikä liittolaisten kiihottamat pienet kansat? Kolme vuotta ovat he seisoneet teräksen ja nälän piirittämänä, he ovat olleet esimerkkinä koko maailmalle julkisessa diplomatiassa ja sydämellisessä suhtautumisessa toisiin kansoihin. Suomelle ja Virolle ja Lietualle annettiin rauhanehdot uskomattoman kohtuulliset! Aasian sorretut kansat he ovat herättäneet vapauden toivoon! He ovat antaneet toivon koko maailman työläisille! Ikuisiksi ajoiksi ovat he muuttaneet maailman muodon, joka konsanaan, ei konsanaan, voi enää ennalleen palata. Kaiken tämän he ovat tehneet, tämä hämäräperäinen kansa, lukutaidottomat "uneksijat", kolmessa vuodessa! — Anise, Seattle Union Recordissa.

OSASTOILLE JA RYHMILLE

Joko olette ryhtyneet toimenpiteisiin Venäjän työväenvallan muistojuhlan järjestämiseksi ja Karjalan työläisten, sosialismin rakentamiseksi työskentelevien avustamiseksi. — Muutamissa osastoissa on jo juhlat vietetty, toisissa valmistellaan, mutta kaikista osastoista ei ole kuulunut mitään.

Jos te ette ole olleet tilaisuudessa viettämään juhlaanne marrask. 7 p., niin *viettäkää ne myöhemmin tämän kuun aikana* ja valmistakaa juhlat niin, että avustus Karjalan työkommunille tulee mahdollisimman suureksi. Karjalan väestö tarvitsee apua ja meidän velvollisuutemme on antaa avustusta niin, että se tuntuu.

Tämä koskee kaikkia valveutuneita suomal. työläisiä. Jokaisen luokkatietoisen työläisen ja työläisryhmän olisi kerättävä apua Karjalan työläisille. Varat tulee lähettää S. S. Järjestön keskusvirastoon, josta ne lähetetään määräpaikkaansa.

Viettäkää juhlat, valmistakaa ne hyvin, jotta tulot mainittuun tarkotukseen tulisivat mahdollisimman suureksi.

BOLSHEVIKIEN KOMPROMISSIT

Vahingoniloisina koettavat oikeistososialistit tulkita omaan pusssiinsa päin niitä kompromisseja, joihin bolshevikkien on aika ajoin täytynyt suostua (kapitalististen ulkovaltain, talonpoikain, spesialistien, upseerien kanssa), jotta voisivat jatkaa päätehtävänsä suoritusta: lyödä alas tsaarilliset taantumusarmeijat ja pitää yllä vastarintaa mailmanimperialismia vastaan, kunnes proletaarinen kumous pääsee vauhtiin länsimailla.

Ja vaikka erotus sosialipetturien ja bolshevikkien kompromissien välillä on selvä — edelliset myyvät itsensä imperialisteille ja tekevät niille pyövelintyötä! — niin on kuitenkin nuoria kumouksellisia, jotka yhä pelkäävät, että jos vaan myöntää minkäänlaisen kompromissin mahdolliseksi, niin muka häviää raja opportunismin ja vallankumouksellisen marxilaisuuden välillä. Näistä sanoo Lenin, että viime kädessä vain kokemus voi heille osoittaa eräänlaisen kompromissien välttämättömyyden ja toisten turmiollisuuden. Esim. oli työväen pettämistä imperialistisen sodan kannattaminen, samoin kuin nyt "Kansojen Liiton" tukeminen, porvariston auttaminen työväkeä vastaan sekä porvarillisen demokratian puolustaminen neuvostovaltaa vastaan.

Viitaten Marxin ja Engelsin lausuntoihin, että meidän oppimme ei ole uskonkappale vaan toiminnan ohje, lähtee Lenin kertomaan niiden voimien yhteistoiminnoista, jotka lopulta tsarismin kukistavat.

Tsarismin kukistukseen asti, sanoo hän, käyttivät vallank. sosialidemokratit liberaalisen porvariston apua, jopa väliin yhtyivät kompromissiinkin. v. 1901 — 2, ennen bolshevismin syntyä, teki "Iskran" (Säkenen") toimitus (Plechanov, Axelrod, Martov, Lenin y. m.) lyhytaikaisen liiton liberaalien poliittisen johtajan Struven kanssa, mutta samaan aikaan kävi se herkeämätöntä taistelua tätä liberalismia ja sen työväen johtoon tunkeutuvia pikkuporvarillisia ilmauksia vastaan.

V:sta 1905 ovat bolshevikit puolustaneet liittoa talonpoikain kanssa porvaristoa ja tsaarismia vastsaan, samalla kieltämättä porvaristoltakaan apuaan tsaarismia vastaan (esim. vaalien toisella asteella ja jälkivaaleissa) ja keskeyttämättä leppymätöntä aatteellista ja poliittista taistelua porvaris-kumouksellista "es-erräin" puoluetta vastaan.

V. 1905 tekivät bolshevikit vaaliliiton sosiali-kumouksellisten (es-erräin) kanssa. Ja menshevikien kanssa yhdessä kuuluivat he (1903—12) samaan sos. dem. puolueeseen, mutta keskeyttämättä taisteluaan näitä vastsaan, joiden todistivat tuovan porvarillisia vaikutuksia työväenliikkeeseen.

Sodan aikana olivat bolshevikit eräänlaisessa kompromississa kautskylaisten, vasen-menshevikien (Martovin) ja es-errienkin (Tshernovin, Natansovnin) kanssa, istuen yhdessä Zimmervaldissa ja Kienthalissa, kuitenkaan hellittämättä taistelua näitä vastaan.

Lokakuun vallankumouksessa he tekivät tärkeän — ja kuten Lenin sanoo, onnistuneen — liiton pikkuporvarillisen talonpoikaiston kanssa julistamalla laiksi es-erräin maatalousohjelman ja solmimalla hallitusblokin "vasen-es-erräin" kanssa, jotka erosivat Brestin rauhan aikaan, tekivät kapinan kesällä 1918 ja ovat sitten käyneet väkivaltaista sotaa bolshevikeja vastaan.

Ja mitä varten bolshevikit näin menettelivät?

Sitä varten, että taistelu kansainvälistä porvaristoa vastaan on kovaa eikä ole varaa hylkiä tilapäisliittoa epävakaisenkaan liittolaisen kanssa, ja täytyy luovia, käyttää hyväkseen vihollisten keskinäisiä eturistiriitoja — niinkuin vuorelle nousijakaan ei aina voi kulkea suoraa tietä ylöspäin, vaan täytyy mutkitella, väliin kulkea taapäinkin, kääntyä uudelle polulle, yrittää eri teitä, ennenkuin pääsee päämäärään.

Lenin arvostelee ankarasti Saksan vasemmistokommunistien lahkolais-"jyrkkyyttä". Saksan työläiset voivat osottaa työväelle, kuinka kaikkien maiden scheidemannit ovat hidastuttaneet työväen valtaannousua, ja kuinka sen takia voidaan edetä vain askel askeleelta. Uuden neuvostovallan syntyminen ja voimistuminen on tärkeämpi kuin Versaillesin rauha. Ei voi voimakkaammalle viholliselle sanoa, milloin aikoo alkaa häntä vastaan taistelun. Rikollista on alkaa sota viholliselle edullisella ajalla, eivätkä työväelle tuota hyötyä politikot, jotka eivät osaa luovia välttääkseen epäedullisen taistelun.

On kieltämätön totuus, että köyhälistön on jännitettävä kaikki voimansa viedäkseen työväenliikkeen suorinta tietä voittoon. Mutta uhoilu, ettei kuljeta muuta kuin suoraa tietä, voi tuottaa paljon vahinkoa. On osattava käytellä kaikkia taistelutapoja ja nopeasti siirtyä toisesta toiseen, vaihtelevien olojen mukaan. Vain siten kulkee tie voittoon.

PUOLALAISTEN TERRORI MAASEUTUVÄESTÖN KESKUUDESSA.

WARSOVA, marrask. — Puolalaisten sotilasviranomaisten terrori talonpoikia kohtaan on esiintynyt sellaisissa muodoissa, että maanpuolustusdepartmentin voimakkaan talonpoikaisryhmän edustajat ovat antaneet selityksen, että ellei kostotoimenpiteet ja joukkomurhat maalaisväestöä kohtaan pian lopu, tulevat he eroamaan hallituksesta ja jättämään paikkansa sekä yhtymään vastarintaan hallitusta vastaan.

SIVISTYNEISTÖ JA KÖYHÄLISTÖ

Tunnettu professori Gredeskull julkaisee Pietarin "Isvestijan" palstoilla ylläolevalla otsikolla seuraavan mielenkiintoisen artikkelin:

Äsken ilmestyi erinomaisen mielenkiintoinen teos, se on Bucharinin kirja "Siirtymisaikakauden talous". Tekijä kehittää kapitalismista sosialismiin siirtymisaikajakson taloudellista, poliittista ja sosialista teoriaa s. o. aine käsittelee kokonaan nykyistä ajanhetkeä.

Kirjan runsaasta sisällyksestä pysähdyn minä tässä vain siihen kohtaan, mikä koskee sivistyneistöä: mikä tehtävä ja mikä merkitys on sivistyneistöllä sillä "siirtymisaikajaksolla", jota me nykyään elämme.

Bucharin on marxilais-kommunisti. Itsestään on selvä, että hän ehdottomasti vastustaa "sovinnollisuutta" entisen sosialisen järjestelmän kanssa, Siirtyessään uuteen järjestykseen on kapitalismi hävitettävä perusteellisesti ja loppuun saakka.

Mutta kun "hävitystyö" on päättynyt, kun paikka uutta järjestystä varten on puhdistettu, niin kenen ja minkälaisten aineiden on rakennettava tämä uusi järjestys?

Bucharinin perusvastauksen tähän kysymykseen voi tietysti edeltäpäin arvata. Hän katsoo, että uuden järjestyksen pääluojana tulee olla köyhälistön. Mitä tulee köyhälistön vastakohtaan ja luokkaviholliseen porvaristoon, niin on sen muitta mutkitta siirryttävä pois näyttämöltä.

Mutta kysytään, sivistyneistö — ei uusi sivistyneistö, minkä itsestään eristää köyhälistö ja talonpoikaisväestö, vaan vanha sivistyneistö — se sivistyneistö, joka oli etuoikeutetussa asemassa entisen järjestyksen vallitessa ja sosialisesti liittyi ennen vallitseviin luokkiin — kelpaako se mihinkään uuden elämän rakennustyössä, voiko se siihen sulautua aktiivisena osana tahi onko senkin kohtalo oleva sosialisesti kuolla?

Kysymys on riidanalainen ja siihen vastataan mitä erilaisimmalla tavalla. Toiset sanovat, että sivistyneistöä uuden järjestyksen vallitessa ei lainkaan saa olla. Toiset arvelevat, että "sivistyneistö" täytyy olla, mutta yksinomaan "uusi" työläis-talonpoikainen sivistyneistö. Vihdoin arvelevat kolmannet, että "vanhakin" sivistyneistö on tarpeen ja vieläpä varsinkin tarpeellinen elämän uutta järjstystä luotaessa.

Mitä mieltä on Bucharin tässä asiassa?

Hän kannattaa kokonaan kolmatta näkökohtaa. Ja tämä on varsin kuvaavaa, sillä Bucharin on, kuten kaikki tietävät kaikkein ehdottomimpia ja johdonmukaisimpia kommunisteja. Hänen tunnuslauseensa nykyiseen työhön nähden on ollut, kuten hän itse sanoo: "Ajatella asia lopppuun saakka pelkäämättä minkäänlaisia johtopäätöksiä". Ja käsiteltävänämme olevaan kysymykseen nähden antaa hän aivan määrätyn, kerrassaan selvän vastauksen.

Tietysti uuden järjestyksen vallitessa "köyhälistö tuotannon suhteiden yhtenäisyytenä muodostaa koko rakenteen perustan". Mutta tällä ei Bucharinin mielipiteen mukaan lainkaan lopullisesti ratkaista uuden yhteiskuntatuotannollisen järjestön tehtävää, sillä tämä tehtävä sisältyy vanhojen ainehistojen uuteen vaarinottamiseen". Ja toisessa paikassa kirjoittaa Bucharin saman asian johdostta: "Kommunistisen rakennustyön erikoistehtävä ei sisälly siihen, ettei löydy yhteiskunnallisen työn perusteita, vaan rappiolle joutuneiden yhteiskuntakerrosten uuteen vaarinottamiseen, jolloin ensi käteen on uuteen järjstelmään liitettävä teknillinen sivistyneistö". Ja tämä, painostaa tekijä, on rakenteellisesti ratkaistava, vieläpä kaikkein painavin kysymys. Ei ole lainkaan tilapäistä, lisää hän, että Venäjän sosialistisen vallankumouksen kypsyysaikakaudella kysymys "erikoistuntijoista" on näytellyt niin tärkeätä osaa".

"Järjestävää tyyppiä oleva entinen porvaristo ja sitä alempana oleva teknillinen sivistyneistö on ainehistoa, mikä ilmeisesti on tarpeellinen uutta rakennusaikakautta varten: Tämä on järjestävän ja teknillistieteellisen kokemuksen sosialinen tiivistysainehisto".

Siis sivistyneistö — jo olemassa oleva vanha sivistyneistö — on liitettävä uuteen järjestykseen sille kerrassaan välttämättömänä renkaana. Eikä sen liittäminen siihen ole lainkaan helppo tehtävä. Sosialisesti liittyy se vanhan järjestyksen vallitessa kapitalismiin ja sen irroittaminen siitä on vaikea tehtävä.

Mitenkä on vastustus voitettava, mitenkä on uusi käsitemuodostuma saavutettavissa?

Ensi alussa väkivaltaisesti. "Uusi käsitemuodostuma — sanoo B. — se on teknillisen sivistyneistön alistaminen köyhälistön käskettäväksi, toteutetaan välttämättä köyhälistön pakoittavan voiman avulla, tämän sivistyneistön saboteeratessa". Mutta itsestään on selvä että "pakollinen" yhteys elävien ihmisten välillä on näille ei ainoastaan tuskallinen, painostava yhteys, mutta myöskin asialle vähäarvoinen. Säännöllinen tilanne voidaan saavuttaa vain kun pakollinen yhteys muuttuu vapaaehtoiseksi.

Tehkäämme johtopäätökset esityksestämme.

Me elämme itse keskellä "siirtymisaikaa". "Hävitystyö on meillä jo päättynyt, järjestyksessä on luomistyö. Ennen kaikkea suorittaa tämän luomistyön köyhälistö, mutta sille on sivistyneistön apu tarpeen Tämän avustuksen tulee pakollisen asemasta tai ainakin välinpitämättömän asemasta olla vapaehtoinen ja vielä enemmänkin: asialle myötätuntoinen, myötätuntoinen ei pelosta, vaan omantunnon asiana. Ja jotta tämä muutos tapahtuisi on tarpeen murros sivistyneistön ajatusjuoksussa, murros sen aatekäsityksessä. Viimeksimainittu asia on myöskin astunut päiväjärjestykseen. Se ei voi tapahtua itse tapahtumien vaikutuksesta, mutta sitä on kiirehdittävä ja syvennettävä itsetietoisilla ponnistuksilla. Sentähden on sivistyneistöön esitetty vetoominen, että se katkaisisi siteensä vanhaan ja yhdistää ne uuden kanssa — irtaantua porvarivaltakunnasta ja liittyä köyhälistöön — erinomaisen tärkeä ja välttämätön siirtymisaikakauden säännöllistä kehittymistä varten kuin myöskin sen onnellista toteuttamista varten".

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

Saksan ammattiyhdistysliikkeestä

kirjoittaa Rich. Müller, että "jos mieli sen vapautua vastakumouksellisesta politiikasta ja johdostaan on sen perusta perattava, puhdistettava ja uudestivahvistettava. Työväenliikkeen perusta on tieteellinen sosialismi, marxilaisuus, tieto yhteiskunnallisen elämän taloudellisista ja valtiollisista käytevoimista. Ammattiyhdistykset säilyttivät kauan "poliittista puolueettomuuttaan", joka jo kauan sitten osoittautui johtajien inhottavaksi tekopyhyydeksi, ne kun puolueettomuuden varjon alla harjoittivat näkösosialistista, vastakumouksellista politiikkaa ja järjestöjensä miljoonapainolla koettivat valita valtiollisten työväenpuolueiden politiikkaa. Mikään ammattiyhdistys ei voi kehittää toimintaansa vaikuttamatta valtiollisesti. Vanha ammattiyhdistyspolitiikka on sosialistisvastaista, vastakumouksellista. Nykyisyyden ja tulevaisuuden vallankumouksselliset luokkataistelut, joita tulevat käymään vallankumouksellisen proletariaatin valtiolliset puolueet, työväen- ja työpaikkaneuvostot, tulevat yhä uudelleen kolahtamaan ammatillisten järjestöjen painoa vastaan, jotka tätä taisteluä ehkäisevät niin kauan kuin itse eivät ole tulleet tämän vallankumouksellisen taistelun osaksi. Nämä taistelut ovat valtiolliset ja täytyy niitä ohjata yhtenäisen valtiollisen, vallankumouksellisen tiedon."

Kirjoittaja välttelee niitä vastaan, jotka tahtovat houkutella tietoisimmat työläiset pois ammattiyhdistyksistä teennäisiin mallijärjestöihin. Oppositionin toiminta vanhoissa järjestöissä ei kyllä ole paljoa menestynyt, mutta siihen on ollut syynsä. Saksan työväen taistelut ja tappiot nyt kumouksen aikana, sekä maailmanvallankumouksen kokemukset ovat vasta sen selvittäneet. Mitä kirkkaimmaksi käy käsitys koko luokkataistelun ehdoista, sitä tehokkkaammaksi käy työväen taloudellistenkin järjestöjen toiminta. Mutta sitä varten täytyy samanhenkisten järjestäytyä ja toimia yhdenmukaisesti. Kirjoittaja suosittaa huomioon Kommunistisen Internationalen II:sen kongressin päätöksiä, joihin on koottu kaikkien maiden kokemukset ammattiyhdistys- ja neuvostotoiminnasta sekä yleensä työväenluokan taistelusta. Kaiken maailman Legienit kylläi Amsterdamin internationalessa vielä korskeilevat 27 miljoonalla jäseneillään ja koettavat fraasimaisilla julistuksillaan saada sodanaikaiset syntinsä unohtumaan, mutta kun kumouksselliset työläiset päättäväisesti asettuvat samalle linjalle, niin tulee niiden tahto teoksi.

Saksenin työpaikkaneuvostojen

konferenssi on pidetty lokakuun alussa Dresdenissä. Liiton puheenjohtaja, B. Dissmann, osotti taloudellisen aseman erittelyllä, että uusi tuotantomuoto on välttämätön. Kapitalismi ei voi taata käden eikä pään työläisille tyydyttävää elantoa. Neuvostojen ei pidä hukata kaikkea voimaansa pikkutyöhön, vaan pidettävä tiukasti huomionsa pääasiassa. Kapitalismin poistaminen on oleva kaiken toiminnan ojennusnuorana.

Käytännöllistä pikkutyötä ei suinkaan ole halveksittava, vaan on syvennyttävä tuotantoasioihin raaka- aine- ja tilauskysymyksistä tuotteiden menekkiin, liikkeen finanssioimiseen y. m. asti. Varsinkin on estettävä isännät saboteeraamasta neuvostoja. Ammattiyhdistysten kanssa on oltava yhteydessä.

"Britannian työväki, maailman toivo ja epätoivo"

Tällä otsakkeella kirjottaa W. McLaine skottilaisessa The Worker-lehdessä, että Kuljetustyöväenliiton toimitsijan, Edo Zimmenin, kirje "Daily Heraldissa" panee brittiläisen työläisen häpeämään. Huolimatta komeista kongressipäätöksistä ei ole tehty täyttä totta hallituksen estämiseksi auttamasta Neuvosto-Venäjän vihollisia. Huolimatta Toimintaneuvostoista ei saada estetyksi brittiläisiä sotilaita sortamasta Intiaa ja Irlantia y. m. Eikö Britannian työväki olisi siihen syypää? — Mutta sehän se tekee kaiken tämän likaisen työn! Milloin tahansa, sanoo McLaine, tapaa venäläisiä, saksalaisia, ranskalaisia tai muita työläisiä, on ensi kysymys: "Jos me teemme kumouksellisen yrityksen, niin mitä tekevät Britannian työläiset? — Tulevatko lyömään alas? — Kieltävätkö kivhillen?"

Hän vaati Toimintaneuvostoja olemaan todellisia toiminnan neuvostoja.

Vararikkoinen kapitalismi

Saksassa alenee tuotanto, mutta kapitalistien voitot kohoavat. Yhtiöitten tiedonannoissa näkyy 15, 20 jopa 40 prosentin voittoja. Esim. Phoenix-yhtiö on saanut äskenpäätyneenä tilivuonna 48 milj. voiton ja jakanut 21 milj. osinkoja. Eivät ne ole kohoavasta tuotannosta kiskottu lisäarvoa — siihen eivät lukuisat kapitalistiset laitokset enää pysty — vaan on ne saatu myymällä ulkomaille varastoja ja tuotannonvälineitä. Siis hävittämällä tuotantoa ja sen edellytyksiä. — Näin osottautuu kapitalismi selväksi ihmiskunnan viholliseksi, loiseksi, joka elää imemällä viimeisiä veripisaroita suursodan tuhoamista kansoista. Mutta työväestöpä ei suostukaan kuiviin imettäväksi. Se tahtoo aluksi tarkastaa, miten on tuotannonvälineitten laita. Siitä kontrollipyrkimys. Mutta plan sekaviää työläisille, ettei se riitä — tuotannonvälineet, elämisen perusta otettava pois kapitalisteilta, jotka tuhoavat niitä.

Kaupunki ja maaseutu

Saksassa on Siege-laakso, jonka kuisissa rautatehtaissa olevan työväen keskuudessa sosialistinen valistus on vasta alulla. Se johtuu siitä, että työväki on koottu ympäristön talonpoikaisseudusta ja on vielä osittain kiinni maassa. Niinpä he lähtevät joukoin maalle käyvät talkoissa kylvön ja korjuun aikoina, jopa tekevät tehtaissa kaksinkertaisia vuoroja saadakseen aikaa maatyöhön.

Tietoiset työläistoverit ovat päässeet näille osoittamaan, kuka heidän kaksinkertaisen raatamisensa hedelmät korjaa. Kovat tosiasiat ovat murtamaan näiden talonpojanpoikien vanhoillisuutta ja nämä ovat sitten — sekä pääsääntöisesti kyläsina — uutta evankeliumia maalaiskoteihinsa. Se onkin paras keino lähestyä talonpoikia, jotka vihaavat herrojakin, niin että työväelle voimisjä tulla liittolaisia tai ainakin myötämielisiä. Se on elintärkeyskysymyksen y. m. takia tärkeää lähestyä ja muissa valtataisteluissa. Eivätkä sellaiset isät ja veljet enää taholle kuulua suojeluskuntiin työväkeä vastaan.

Leo Leinon matka marraskuulla

Rocklin, Cal. marrask. 6, 7, 8
Marshfield, Ore. marrask. 11, 12, 13

Toverit, mainituilla paikkakunnilla rientäkää joukolla kuulemaan mitä Leinolla on teille sanottavaa.